

VÉGH GYÖRGY:

HÚNYÓ TÜZEKNÉL

(MÉCS IMRÉNEK)

Lankad a láng; tégy a tűzre, kedves,
dobj néhány fát a hamvadó parázsra:
lobogni fog megint s a játszi lángban
felködlik tán jövőnk múló varázsa.
Űlj vissza mellém és nézzünk a tűzbe,
mint hajdan nagyapó öreganyóval,
mikor tűnt ifjúságukat idézték,
mit nem hoz vissza többé semmi sóhaj.

... Patak mellett lakunk, széljárta völgyben,
házunk előtt álmos akácok állnak,
már őszre jár, a fák sűrűn bólongnak
s a darvak is már messze-messze szálltak.
A pattogó tűznél ülünk mi csöndben,
öledben lusta kiscicád dorombol,
én hallgatok s csak téged nézlek egyre;
— bár kék hegyekre látnék ablakomból,

ködös hegyekre, kéklő havasokra,
hová a pajkos szél még mindig úzne;
— de fejedet fáradt vállamra hajtod
s csak bámulok, csak bámulunk a tűzbe.
Egy régi téltre révedünk a csöndben;
— már akkor is fáradt volt gyöngye vállam —
lángok kígyóztak öblös kandallónkban
S kinn szél zúgott a késő éjszakában.

Hideg szél zörgetett be ablakunkba
és te belém kapaszkodtál ijedten
— hajad még kékes volt a tompa fényben
és messzi tájak ködlöttek szemedben...
... Kihúnyt a tűz, ne tégy rá többé kedves,
ne dobj már fát a lankadó parázsra,
— sötétre festené talán jövőnket
a tölgyhasábok újabb lángolása.